

[Poul Schlüter.]

forbløffende. Det viste sig, at ca. 80 pct. af samtlige fradragsberettigede opsparingsbeløb kom fra grupperne funktionærer og faglærte arbejdere, og det viste sig også, at langt de fleste af dem, nemlig 86,4 pct., havde skattepligtige indkomster på under 30.000 kr. Derfor mener jeg, man kan fastslå, at i kraft af de opsparingsordninger, vi havde, er opsparingen gjort til en folkesag, og jeg tror, man må se i øjnene, at hvis ikke man giver opsparingen i vort land et virkeligt incitament, så falder den bort eller begrænses.

Økonomiministeren siger i sin fremsættelsestale, at han regner med, at halvdelen af denne opsparing er nyopsparing og resten blot en overflytning fra konti, som i forvejen eksisterer. Det ved økonomiministeren jo i virkeligheden ikke et suk om. Han postulerer det, og jeg vil gerne spørge ministeren: hvad bygger han sit skøn på? Jeg tror, daværende finansminister Kampmann havde ret, da han ved fremlæggelsen af indeksordningen i 1956 sagde — og han var jo ikke særlig begejstret for ordningen i almindelighed — at der ikke kunne være tvivl om, at den i alt fald ville bidrage til en væsentlig større opsparing. Når man forringer opsparingsreglerne, begrænser man også opsparingsmulighederne.

I bemærkningerne til lovforslaget tales der om, hvad den nuværende ordning kan føre til, hvis man ser frem mod år 2000, og det fremhæves, at staten må regne med, at indeksordningen umiddelbart efter årtusindskiftet vil påføre staten en årsudgift i størrelsen ca. 3 milliarder kr. Det er jo et tal, som, når man sådan lige hører det, virker temmelig chokerende. Derfor synes jeg også, det skal fremhæves, at man forsømmer at bedømme, hvor mange penge det er omkring år 2000. Hvis det er mange penge på grund af inflationen, vil det jo også blive tilsvarende lettere at skabe den indkomst, som statskassen har brug for til at betale indeksreguleringen.

Nu ved jeg ikke, om naturkræfterne eller de politiske kræfter vil tillade, at økonomiministeren beklæder sit høje embede også omkring årtusindskiftet — jeg håber naturligvis mere på de politiske kræfter i den forbindelse end på naturkræfterne. Men hvis

det nu skete, og hvis finanslovsforslaget udviklede sig i kommende år, som det er sket denne gang, med en stigning på omkring 15 pct., så vil vi i alt fald have nået en sådan statsbudgetstørrelse omkring årtusindskiftet, at de 3 milliarder kr. på dette område blot repræsenterer omkring 1/2 promille af det samlede statsbudget, og det synes jeg egentlig ikke er særlig chokerende.

Men dertil kommer, at det er jo ikke så dårlig en forretning for staten, som man har villet gøre det til, med indeksovsparingen; det hænger sammen med, at nok er selve indskuddene fradragsberettigede i betalings-tiden, men til gengæld skal hele molevitten, både indskuddene, forrentningen og indeksreguleringen, som staten betaler senere, beskattes. Hvis et ægtepar tegner 12 kontrakter og betaler over en længere periode — nogle og tredive år — så fører det til samlede indbetalinger i størrelsesordenen godt 48.000 kr. Med renter og renters rente også i udbetalingsperioden drejer det sig om ikke mindre end 52 år, og derfor bliver det jo meget store beløb, som til sin tid skal udbetales, det bliver nemlig til et tal i størrelsen 600.000 kr. Men her må man ikke glemme, at disse 600.000 kr. bliver så også beskattet; fordelen ved at indbetale de 48.000 kr., som var fradragsberettigede, var en skatteletelse på ca. 24.000 kr., men til gengæld får staten til sin tid skatten af den samlede udbetaling. Regner vi med en trækprocent på 35, vil det sige, at staten får en skatteindtægt på omkring 200.000 kr., som man ikke ville have fået uden indeksovsparingen.

Jeg vil gerne sige til slut, at det konservative folkeparti mener, at vi skal bevare indeksovsparingsordningen. Vi mener, at vi skal det ikke blot for de enkelte spareres, men også for samfundets skyld. Erhvervs-livet, og det vil sige arbejdspladserne, har brug for den kapitaldannelse, der kan bidrages til også ved, at private udskyder forbrug.

Vi vil fra mit partis side bekæmpe dette lovforslag med de mandater og de midler, som er til vor rådighed.

Henry Christensen: Det kan umiddelbart vække sympati i mit sind, når man møder en budgetminister, der kommer frem med et